

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zastoupená Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Praha 4, Ve Svahu 531/1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, **za účasti:** Trojské výhledy, s. r. o., se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, IČ 247 20 879, zastoupená JUDr. Tomášem Těmínem, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. května 2013, sp. zn. S-MHMP 23661/2013/OST/Ku, č. j. MHMP 301971/2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2017, č. j. 9 A 122/2013 - 89,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2017, č. j. 9 A 122/2013 - 89, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Úřad městské části Praha 8, odbor výstavby (dále též „stavební úřad“), povolil osobě zúčastněné na řízení stavbu bytového domu s názvem „BYTOVÝ DŮM TROJSKÉ VÝHLEDY“ na pozemcích p. č. X, X a X v katastrálním území Libeň (dále též „stavba“), a to rozhodnutím ze dne 22. října 2012, č. j.: MCP8 142109/2012 (dále též „stavební povolení“). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně jako vlastnice jednoho ze sousedních pozemků odvolání. V něm mimo jiné namítala, že dojde k zastínění a obtěžování hlukem z dojezdů dvou výtahů na střeše plánované stavby. Odvolací rozhodnutí žalovaného, v němž její námitky neshledal důvodnými, poté napadla správní

žalobou. Ani Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) jí nedal věcně za pravdu v žádném z žalobních bodů. Přesto však rozhodnutí žalovaného zrušil, a to s následujícím odůvodněním:

[2] *„Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného se však stala jeho argumentace v písemném vyjádření k žalobě, kde v tomto směru uvedl, že »z půdorysů jednotlivých podlaží a jednotlivých řezů vyplývá, že dojezdy obou výtahů, které stavba obsahuje, jsou ukončeny již ve 4. NP a přístup do 5. NP je řešen pouze schodištěm«. Uvedené je totiž zcela v rozporu se shora zmíněným obsahem spisového materiálu (územní rozhodnutí – podmínka č. 19 ve spojení s projektovou dokumentací pro stavební řízení, Souhrnnou technickou zprávou – bod B.1.2, hlukovou studií str. 3, 5,.apod.) jakož i odůvodněním rozhodnutí stavebního úřadu (str. 6,7,11,13,14) a žalovaného (str. 7). I když není vyjádření žalovaného správního orgánu součástí žalobou napadeného rozhodnutí a mělo by pouze k jednotlivým žalobním bodům ozřejmit závěry již v rozhodnutí přijaté, nemohl soud tento zásadní rozpor v argumentaci žalovaného přehlédnout a ponechat bez povšimnutí, neboť v tomto rozsahu narušuje jinak konzistentní závěry správních orgánu obou stupňů. Na žalovaném tak v dalším řízení bude, aby zjištěný nesoulad vysvětlil a jednoznačné stanovisko vtělil do důvodů svého rozhodnutí.“*

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. V ní namítal, že městský soud porušil § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož má soud v mezích žalobních bodů přezkoumat napadené rozhodnutí. Nemá tedy vyhledávat nad rámec žalobních bodů možné nezákonnosti ve spisovém materiálu či vyjádření žalovaného. Nadto žalovaný upozorňuje, že jeho vyjádření je zcela v souladu s projektovou dokumentací stavby, podle níž výtahová šachta protíná všech pět nadzemních podlaží, přičemž její vystrojení (zejména výtahová kabina) končí ve 4. nadzemním podlaží, stavebně konstrukční část však je zakončena až v 5. nadzemním podlaží. Ve zbytku kasační stížnosti pak žalovaný poukazuje na jednotlivé části spisového materiálu, s nimiž má být podle napadeného rozsudku městského soudu jeho vyjádření k žalobě v rozporu a vysvětluje, proč jde o rozpor pouze zdánlivý.

[4] Žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] Stěžovateli musí dát Nejvyšší správní soud za pravdu v tom, že předmětem řízení před správním soudem, jedná-li se o žalobu proti rozhodnutí, je již podle nadpisu § 75 s. ř. s. *„Přezkoumání napadeného rozhodnutí“*. Přitom podle odstavce 1 citovaného ustanovení *„při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“*. Odstavec 2 téhož ustanovení stanoví: *„Soud přezkoumá*

v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví". Bylo by tedy vskutku v rozporu se zákonem, pokud by soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (či dokonce nepřesnost), které se žalovaný správní orgán dopustil ve vyjádření k žalobě. Na druhou stranu vyjádření k žalobě není samoúčelným aktem. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že na základě informací v něm uvedených může správní soud dovodit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, příp. jeho rozpor s podklady shromážděnými v průběhu řízení. Vyjádření žalovaného musí však v takové úvaze sloužit pouze jako zdroj informací, nikoliv být samo předmětem soudního přezkumu. Soud nesmí ztrácet ze zřetele fakt, že jeho úkolem je hodnotit výhradně jen přezkoumatelnost a následně zákonnost napadeného rozhodnutí, případně úkonů podkladových.

[7] V daném případě podle názoru Nejvyššího správního soudu nejsou informace obsažené ve vyjádření žalovaného k žalobě před městským soudem takového charakteru, že by odhalovaly zásadní rozpory uvnitř napadeného rozhodnutí nebo mezi ním a územním rozhodnutím, příp. že by usvědčovaly žalovaného z toho, že jeho rozhodnutí nemá oporu ve shromážděných podkladech. Vyjádření žalovaného je naopak zcela v souladu s projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení a založenou ve správním spise. Ta ukazuje, že stavba má sice pět nadzemních podlaží, z nichž však čtvrté a páté jsou řešena jako postupně ustupující, přičemž střechy nižších podlaží slouží převážně jako terasy bytů ve vyšších podlažích. V půdorysu 4. nadzemního podlaží jsou zobrazeny obě výtahové šachty s dveřmi výtahové kabiny, zatímco v půdorysu 5. nadzemního podlaží již jsou tyto šachty zobrazeny bez těchto dveří a v půdorysu střechy figurují již pouze jako plochy. Zcela zřejmé je pak výškové řešení výtahových šachet z řezu A-A, kde jsou zachyceny, jak vystupují pouze 0,67 m nad úroveň atiky 4. nadzemního podlaží, a jen v tomto rozsahu tedy zasahují do 5. nadzemního podlaží.

[8] Je pravda, že z textové části projektové dokumentace i ze stavebního povolení lze místy nabýt dojmu, že budou výtahové šachty umístěny (stejně jako většina ostatních technických zařízení), na střeše 5. nadzemního podlaží a budou ji dokonce přesahovat. To je však dáno tím, že stavební úřad odpovídal na námitky žalobkyně v tom směru, že ve stavebním řízení byla v rozporu se zákonem navržena na střeše objektu nejrůznější technická zařízení (zejména vyústění vzduchotechniky), která výšku objektu nepřípustně zvyšují oproti maximální výšce stavby stanovené územním rozhodnutím. Stavební úřad především vysvětlil, že technická zařízení nebyla předmětem územního řízení zcela oprávněně, neboť nejde o dominantní architektonický prvek, který by měl vliv na celkovou hmotu stavby. Dále pak souhrnně konstatoval, že žádné z technických zařízení umístěných na střeše 5. nadzemního podlaží (mezi nimiž uvedl též výtahy) nepřesáhne výšku atikové zdi 5. nadzemního podlaží o více než 1,5 metru.

[9] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že „*text samotný není s to popsat beze zbytku situaci na místě plánované stavby a vystihnout všechny aspekty předloženého záměru*". Proto Nejvyšší správní soud vyzdvihl význam výkresové části projektové dokumentace a uzavřel: „*Nedává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby (zde ohledně přesného umístění připojení stavby na místní komunikaci),*

je třeba v této otázce vyjít z ověřené grafické přílohy rozhodnutí, a to i v případě, že na ni územní rozhodnutí ve svém textu výslovně neodkazuje“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2016, č. j. 6 As 43/2016-27). Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud již dříve o významu výkresové části projektové dokumentace ve vztahu ke stavebnímu řízení, neboť i v případě, že nejsou určité části stavby výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení týkajícího se zbytku stavby, je podle názoru Nejvyššího správního soudu možné dospět k závěru, že se i na ně stavební povolení vztahuje, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. listopadu 2007, č. j. 3 As 24/200 - 114).

[10] Touto optikou je nutno nazírat i na nyní posuzovaný případ. Platí to tím spíše, že v případě tak členitého objektu, jakým je nyní projednávaná stavba, je otázkou k diskuzi, zda zastřešení výtahové šachty, vystupující více než půl metru nad úroveň atikové zdi 4. nadzemního podlaží, považovat ještě za součást střechy 4. nadzemního podlaží, či již za součást střechy 5. nadzemního podlaží (čemuž nasvědčuje to, že zastřešení obou výtahových šachet je vyznačeno i v půdorysu střechy celého objektu). Každopádně je zřejmé, že textová část projektové dokumentace ani stavební povolení neobsahuje ve vztahu k výšce výtahových šachet nepravdivé či zavádějící informace. Nejvyšší bod obou výtahových šachet nedosahuje totiž podle výkresové části projektové dokumentace ani výšky atikové zdi 5. nadzemního podlaží, tím spíše ji tedy nemůže přesahovat. Městský soud navíc nikterak nevysvětlil, jak by případné drobné textové nepřesnosti ve stavebním povolení a v technické zprávě mohly zasáhnout do práv stěžovatelky, která měla přístup k projektové dokumentaci, z níž je prostorové umístění obou výtahových šachet zcela zřejmé. Z hlediska požadavku na hospodárnost soudního i správního řízení tak nelze postup městského soudu aprobovat.

[11] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a napadený rozsudek zrušil. Městský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí žalobu znovu v souladu se závěry tohoto rozhodnutí.

IV. Náklady řízení

[12] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2017

pokračování

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu